ఆమె పెదవులు

బస్సులో బందరు వెడుతున్నాము. ఉయ్యూరు దగ్గిర శంకరం.

"చూడరా, ముందర కూచున్న ఆమె తిరిగి తిరిగి నిన్నెట్లా చూస్తోందో!" అన్నాడు.

"ఛీ, పో! నిన్నే!" అన్నాను.

"కాదురా, నిన్నే చూడు."

నేనూ తల తిప్పాను. నిజంగా నా వంకనే చూస్తోంది. కళ్ళతో నా కళ్ళను ఆపింది. ఆమెకు నలభై యేళ్ళుంటాయి. గుండ్రంగా, చామన ఛాయగా వుంది.

"ఛీ, అంత పెద్దామె. నీ కేమన్నా మతిపోయిందా?" అన్నాను. పైకి మర్యాదకి.

"చూస్తోందా లేదా?"

సిగ్గుపడ్డాను.

"నా వంటి కొడుకో, అల్లుడో ఉన్నాడేమో" అన్నాను సమర్థించుకోవడాని కని.

"లేక భర్తో!........."

"అట్లా అనకు."

"భర్త చిన్నప్పుడు, నీ అంతవాడుగా ఉండేటప్పుడు నీవలె వుండేవాడేమో!"

"నమ్మను."

"నమ్మ నేమిటి? ఒకసారి కొల్లూరినించి నేను స్టేషనుకి జట్కాలో వాస్తోంటే యిట్లాంటిదే జరిగింది.

"వింటోందిరా."

"సరే, బస్సాగనీ."

బందరులో యింటికి మనుషులులేని రోడ్డుమీద దీపాల కింద నడుస్తో ఆ కథ చెప్పాడు.

"మా బండి ఇంకో బండి నందుకుంది. దాంట్లో నలుగురు మనుషులున్నారు. చివరి ఆమె ఒక ముసలి ముత్తయిందువ; యాభైయేళ్ళుంటాయి. తలంతా నెరిసింది. కాని మొహాన ముడతలు లేవు. పెద్ద కుంకుమ బొట్టూ, కళ్ళకి కాటికా వున్నాయి. ముఖం కోల. చిన్నతనంలో ఎంత అందంగా వుండి వుండాలో అని యోచించుకుంటో చూస్తో, ఆమె కూడా ఆ కాటిక కొలుకుల చివర్ల నించి నన్ను చూడడం కనిపెట్టాను. సంబంధం

లేనివాణ్ని చూసే దృష్టికి, అర్థంతో చూసే దానికి స్పష్టమయిన భేదమున్నదని, నువ్వూ కనిపెట్టావు కద! కాని నాకింకా ఆ అనుభం లేదప్పుడు. బండి దిగగానే ఆమె వెంట ఆమె భర్త నల్లని గుండువంటి మనిషి దిగాడు. యింకెవ్వరూ లేకపోవడం చేత నాతో మాటలు ప్రారంభించాడు. ఆయన భుజం వెనకనించి ఆమె నన్ను కళ్ళతో కొడుతూనే వుంది. అట్లానే రైల్లో ఒక పెట్టెలోనే యెక్కాం.

రైలు కదలగానే

"నీకు పెళ్ళయిందా నాయనా!" అంది.

త్వరలోనే బంధుత్వం కలిసింది. మాకు, మా బాబాయి అత్తవారికి దగ్గర చుట్టాలట వీళ్లు. ఆమె అందమంతా, ఆకర్షణంతా, ఆమె పెదవుల్లో ఉన్నదని గ్రహించాను. శరీరాన్నంతా జయించిన వృద్ధాప్యం ఆమె పెదవుల్నంటక వొదిలింది. పదేహారేళ్ళప్పుడెట్లా ఉన్నాయో ఆనాడూ అట్లానే ఉన్నాయా తీర్చిన పెదిమలు. మాట్లాడితే, చిరునవ్వు నవ్వితే, ఆ పై పెదిమ పక్కగా సగం పైకి తెరుచుకొని, తెల్లని పళ్ళు కనపడి, మనసులో ఎక్కడో బాధ పెడుతుంది.

వాళ్ళిద్దరూ నన్ను బలవంతం చేసి దుగ్గిరాలలో దింపారు. దగ్గిర పల్లెటూరికి పోవడాని కని బండిలో ఎక్కాం. చీకటయింది. పొలాల్లో కీచుమని ధ్వనులు వొస్తున్నాయి. ఇంటికి పొయ్యేముందు, పిట్టలు గింజ లేరుకుంటున్నాయి. దూరంనించి అప్పుడప్పుడో కాకి చెవుల్ని జల్లు మనిపిస్తోంది. మెత్తని కాంతి లోకాన్నావరించింది. ఒక్క నక్షత్రం తూర్పున పొడిచింది. ఆయనముందే నా భుజం మీద చేతులేసుకుని, బండి వూగినప్పుడల్లా నావేపు వూగింది ఆమె. గట్టిగా అదుముకుంది. నాకు కులాసాగా వుంది గాని, చీకట్లో నాకళ్ళు ఆయన ముకం మీదనే ఉన్నాయి, ఏం చూపి ఏం చేస్తాడో అని. బండి దిగాము. వాళ్ళింటికి అతిధిని కద; భోజనం చేసి పడుకుని ఆలోచించుకుంటున్నాను. నన్నెందుకు తీసుకొచ్చారా? రావడం అవివేకమా? రాత్రి చంపుతారేమో! చిన్నప్పుడు విన్న కథలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఏం లాభం చంపి? పర్సులో ఉన్న పదణాల కోసమా? నేను చస్తే వీళ్ళకి వచ్చే ఆస్తిలేదే? నాకు ఉంటేగా మొదలు! ఆమె చర్య ఆయన ముందు? అదేమిటి అంత ముసలామెని చూస్తే నాకు అసహ్యం ఎందుకు కలగలేదు. చివరికి .... ఇంత అధోగతి పాలయిందా? కాని ఆమె పెదవులు...... తలుచుకున్న కొద్దీ ఏదో వింతకోర్కి కలిగింది. ఆమె పెదవులు మాత్రమే, వాటి అందం మాత్రమే తీసుకోగలిగితే! ఎట్లా? ఈ లోకంలో గొప్ప గొప్ప వేదాంతుల్ని కలతపెట్టిన సమస్యే నన్ను బాధించింది. అందం కోసం వొస్తువుని అంగీకరించాలి. ఆ వస్తువుని భద్రం చేసుకోవాలి. ఇతరులకి దక్కనీకూదు. ఎవరన్నా సొంతంచేసి దాచుకుంటారనే భయంవల్లనే ఆకాశం అంత దూరంగా పోయింది. వెన్నెల యెక్కడా యిమడదు.

చక్కని బుజాల సౌందర్యం నాకు కావాలంటే నేను ఆ బుజాల్ని మాత్రం కొనుక్కోడానికి వీల్లేదు. ఆ బుజాలతోపాటు తక్కిన అందం ఏమీలేని ఆ స్త్రీని, ఆమె చీకిరి కళ్ళని, వంకర నడుముని కూడా తెచ్చుకోవాలి. శరీరమంతా అందంగా ఉన్న స్త్రీతోబాటు, ఆమె గర్వమూ, ఆమె రాకిసితనమూ; చంచలత్వము కూడా కొనుక్కోవాలి గదా! పైగా కొన్ని దేశాల్లో ఆమె పిల్లల్నికూడా తెచ్చి పోషించాలి. ఈ అవయవాలన్నీ, యంత్రపు భాగాల్లాగ (spare parts) దొరుకుతోవుంటే ఈ లోకంలో సమస్యలు చాలా అంతమవుతాయి. ఆలోచనలమీద (developments) చాలా విచిత్రమైన సంఘటనలని తోపిస్తాయి మనసుకి. ఒక రాత్రంతా నిద్రపట్టనప్పుడు ఆలోచించుకో. పక్కన ఎవరూ లేకుండా చూడు. ఎందుకంటే ఒకటే నవ్వు వొస్తుంది! ఇట్లా ఆలోచించుకుంటో నిద్రపోయినాను.

అర్థరాత్రి నన్నెవరో కావిలించుకొన్నారు. నాకు పదిహేడేళ్ళు లేవు. అంతవరకేమీ అనుభవం లేదు. ఆ విపరీతాన్ని, అసహ్యాన్నీ సహించలేక వొద్దన్నాను. ఆమె పనిమీద ఆమె వుంది. లేచి తోసేసి, ఎట్లాగో తప్పించుకొని బైటపడి సావిట్లో చుట్ట కాల్చుకుంటూ కూచున్న భర్తని చూశాను. మాట్లాడకుండా, చలనం లేకండా, కనురెప్ప వాల్చకండా కూచున్నాడు మహానుభావుడు. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి నన్ను మోసపుచ్చినట్టు కోపమొచ్చింది నాకు.

"స్వామీ, తమ రుండికూడా ఇదే మన్యాయం?" అన్నాను. ఆయన మొహం చిట్లించుకుని మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాడు. నేను బైటికి వెళ్ళి నుంచున్నాను. ఆమె వొచ్చింది. కుంకేచంద్రుడి యెర్రకాంతిలో ఆమె మొహం చూసేప్పటికి నాకాశ్చర్యం వేసింది. పదిహేను సంవత్సరాలు చిన్నదయింది. అంతామె నా చెయ్యి పట్టుకుని ఏడిస్తే, ఆ తీర్చిన పెదవులు వొణికితే, ఆ పూవులాంటి పళ్ళవరస చూపితే, నా వొళ్ళు మరిచాను, నా అసహ్యాన్ని మరిచాను. ఆ ముసలామె గుర్తే లేదు. తక్కిన శరీరమే కనపళ్ళేదు. నా శక్తిలో లేచి ఒక పెద్ద శక్తి. పిశాచం వలె నన్ను లోబరుచుకుంది. ఆమెను పెదవుల మీద అదేఅదే ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

మర్నాడు యీ వ్యవహారమంతా శ్రీనివాసరావుగారితో చెపితే ఆయన, వొకటే నవ్వు. ఆ వయస్సులో ఇల్లాంటి విపరీత అనుభవం, ఇంకోకళ్ళతో చెప్పుకోకండా వుండగలమా?

"ఆమె నెరగవురా! ఆమె కోసమే, ఆ బోర్డు ప్రెసిడెంటు చచ్చింది!"

నాకు నా మీద గౌరవం హెచ్చింది.

"ఆ భర్తేనా చంపింది?"

"ఛా, వాడి మొహం! దాని ప్రియులు ముగ్గురు. సాక్ష్యం లేక కొట్టేశారు."

"ఏమిటి, మన నరసయ్య మీద కూడా?"

"అదే!"

"నరసయ్యే!"

సాయింత్రం నరసయ్య దగ్గరికి వెళ్ళి నా సంగతేమి చెప్పక, ఆమెని గురించి అడిగాను. కాని వాడేమీ చెప్పలేదు. మళ్ళీ ఒకటి రెండుసార్లు, ఆమె పెదవులు తలుచుకుని వెళ్ళాలనుకున్నాను. కాని హత్యా, ముగ్గురు గూఢ ప్రియులూ, కీచకుని అవస్థా తలుచుకుని వూరుకున్నాను.

తరువాత మొన్న మొన్న కనపడి నరసయ్య హఠాత్తుగా, ఏదో దేశ విప్లవం కలిగినట్లు ముఖమూ, కంఠస్వరమూ పెట్టి 'పోయింది' అన్నాడు.

ఎవరో రాణో, జగన్మాతో అనుకున్నాను.

"ఎవరు?"

"ఆమె"

వాడి తల్లి అనుకున్నాను -

"ఎవరు?"

"ఆ రాత్రి నిన్ను - ఆ ముసలామె."

ఒక నాలుగు నిమిషాలాలోచిస్తే గాని జ్ఞాపకం రాలేదు. కాని ఆ రాత్రి సంగతి వీడి కెట్లా తెలుసు? అడిగాను

"నా కప్పుడే తెలుసు"

వడి తస్సాగొయ్యా!

"మంచి పనయింది."

"నీకు సంతోషమెందుకు? అట్లాంటి మనిషిని యెన్నడన్నా చూస్తావా?" అని వూటలూరుతో కొంతసేపు విభ్రాంతుడై, ఏమిటో తలుచుకుంటో నన్నూ, లోకాన్ని మరచిపోయినాడు.

"యిప్పుడన్నా చెపుతావా?" అన్నాను.

"ఒకరోజు చెరువుకట్టన కనపడి...."

"నా యింటికి రా, అంది"

"మొదటిమాటే అదా!"

"అవును. అందుకేగా అసాధారణమైన అవతారమనేది నేను! అసలు జన్మ యెత్తింది ఆవిధంగా! జన్మయెత్తింది అందుకోసం! ఇంక మాయలూ, మర్మాలూ, అబద్ధాలూ

యెందుకు? అనుకుంది. తనకి కావలిసింది అది! ఆమె కొక్కత్తెకినీ, అందరికినీ. కాని అందరూ వొప్పుకుంటారా? ఎంత సిగ్గు. ఎంత నటన, ఎంత మోసం, యెన్ని అబద్ధాలూ! ఏదో తమకేమీ యిష్టంలేనట్టూ, యెవరిదో బలవంతమైనట్టూ, మన పతివ్రతలూ, నీతివంతులూ సరేసరి. అసలువాళ్లకి ఆ అవయవాలు లేకుండానే పుట్టినట్టూ, వున్నా, వాటినెన్నడూ అట్లాంటి పాపపు పనులుకు ఉపయోగించనట్టే మాట్లాడతారు కద?

"ఇంక....."

"సరేలే! అసలు కథ చెప్పు."

"వెళ్ళాను! తెలిసింది. అసహ్యమేసింది. వెళ్ళిపోబోతున్నాను. చేతిలో మూడు రూపాయలు పెట్టింది."

"రామ రామ!"

"ఏం? రామ రామా అంటావు? మొగవాళ్ళు పొలాలు వ్రాసిస్తే రామ రామా అనవేం? ఆడదాని అవసరం అట్లాంటిది కాదేం?"

"సరేలే!"

"రోజుకి మూడణాలు సంపాయించుకునే ముండాకొడుక్కి అంత సులభంగా....."

"సరేలే"

"నీకేం యిష్టంగా లేనట్టుందే వినడం? బావుంది! నువ్వడిగితే చెపుతున్నావా? లేకపోతే నీ కంత యిష్టం లేకపోతే....."

"క్లుప్తంగా కానీ" అన్నాను.

"ఓ. వెళ్ళేటప్పుడు నవ్వి "మళ్ళీ యెప్పుడు?" అంది. ఆ పెదవుల్ని చూశాను. నువ్వూ చూశావు. అంతే ఆ యింటికి కుక్కనై పోయినాను.

"మరి ఆ ముసలిదానికి....."

"చూశావా? ఎన్ని ప్రశ్న లేస్తావో? మళ్ళా నన్ను క్లుప్తంగా మాట్లాడమంటావు. లోకం సంగతే అంతలే! అంతా రట్టూ! రహస్యం. ప్రతీదీ తెలుసుకోవాలనే వుబలాట! పైగా ఆ రహస్యాలు చెప్పేవాణ్ణి, వ్రాసేవాణ్ణి అంతా విని చివరిదాకా చదివి, బూతులు వ్రాశాడని తిట్టడం, అతిట్లతో ఆ పాపం పరిహార మయిందని తృప్తి, తమచేత వినేట్టు చేశారనీ, చదివేట్టు చేశారనీ తాము బుద్ధిమంతులమేననీ, సమర్థనలు."

"నిజమేలే చెప్పు."

"ఆమా! ఒక్కొక్కరిది ఒక్కొక్క విధమైన జన్మ స్వభావం. ఒకడు కోపిష్టి, ఒకరు రోగిష్టి, ఒకరు భోగిష్టి, ఒకరికి ఆశలెక్కువ, ఒకరికి లోభమెక్కువ, ఒకరికి కామ మెక్కువ,

ఒకరికి నగలమీద పిచ్చి, ఒకరికి నాటకాల మీద వెర్రి, ఒకరికి తోటలంటే అభిమానం, ఒకరికి మనుషులవసరం. ఏం చెపుతాం? లోకం అనంతం. ఎనభై యేళ్ళ మొగాడు తనకింత కామ శక్తి ఉందనీ, భార్యలు కావాలనీ, వేశ్యలు కావాలనీ, అంటే, అదో గౌరవం. స్త్రీ అంటే! అందుకేగా యీమెని నేను......"

"సరేలే! ఆ భర్త"

"ఆయన చాలా మహానుభావుడు. ఆమె మీద ఆయనకి ఎంత యిష్టమంటే, ఆమె ఏం చేసినా...."

"అదేం ప్రేమరా?"

"అదేగా మహావ్యక్తుల ఔన్నత్యం! శ్రీకృష్ణుడు ఏం చేసినా రుక్మిణి ఊరుకోలా?"

"పదివేల మంది భార్యలుంటేనేం? తనని పట్టమహిషిగా అంగీకరించాడు. తన యింటికి ఏ పదేళ్ళకో ఓసారి వస్తాడు. రోజూ ఒకసారి ముఖదర్శనమవుతుంది. శ్రీకృష్ణుడి భార్య అంటారు. అదే పదిలక్షలనుకుంది. దక్షిణ నాయకులంటే యేమిటి? ఈమె దక్షిణ....."

"తెలిసిందిలే! తరవాత!"

"ఆమె యింటికి యింకా యిద్ద రొచ్చేవారు. ఎంతమంది వొస్తేనేం! ఆమె అనుగ్రహించడమే మహాభాగ్యం. ఆమె పెదవుల మీదనుంచి ఒక్కసారి ఆనందంతో నిన్ను మెచ్చి చిరునవ్వు నవ్విందంటే, ఒరే ఇంక స్వర్గ మెందుకు? ఒకే, కుర్రాడివి గాని ఓ సంగతి చెపుతా విను. ఈ పని సర్వసాధారణం. ఈ నీతివాదులెంత తోసేసినా, యీ లోకం సాగడం కోసం ముఖ్యావసరం. జీవులన్నిటినీ సామాన్యమనుకో, కాని ఆయా వ్యక్తుల్ని బట్టి ఎంత బేధం వుందనుకున్నావురా! ఏ మాత్రం ఆనందమూ లేకుండా మాములుగా ముక్కుతుడుచుకున్నట్లు, నిద్రపోయినట్లు, అయిపోవడమూ వుంది. ఏముంది? ఏమన్నా మెప్పా గొప్పా! మాటా పలుకా?"

ఏదో తమ కేం సంబంధం కాళ్ళూ చేతులు వప్పచెప్పి వూరుకుంటారు యీ పుణ్యసతులు - కాని కొందరే, ఏ కొద్దిమందో వుంటారు. ఆర్టిస్టులు - వాళ్ళని ఆనందపరిచావా. వారినించి వుత్సాహాన్ని పొందావా, వారి మెప్పును చూరగొన్నవా, ఓరే. యింక దేవేంద్రభోగా లెందుకురా. రంభా, ఊర్వశీ అంటారే, వాళ్ళకివన్నీ తర్ఫీదేమో! ఆ రహస్యం తెలిసేనేమో, యీ ఆచారపరులూ, నీతిపరులూ, ఆచార్యులు అందరూ ఆ లోకానికై ఆశించడం అనుకుంటాను" అంటూ కవిత్వంలో పడ్డాడు నరసయ్య.

"ఒకరోజు హనుమంతరావు, ప్రెసిడెంటు లేడూ - అతన్ని తెచ్చింది. ఎవరొస్తేనేం? ఏ మాత్రమూ తగాదాలు లేవు అంతవరకు, మాలో మాకు. ఆమెలో గొప్పతనం ఏమిటంటే, గొప్పవాడికీ, బీదవాడికీ, ఏమీ బేధభావం చూపేది కాదు, ఇతగాడు తన దర్జాకి

లోపమనుకున్నా యేమో, మేం రాకుండా కావలిపెట్టాడు. కాని ఆమె మరవలేదు మమ్మల్ని. ఇంకొకటి రా - ఎవరన్నా ఆమె యింటికి వాళ్ళంతట వాళ్ళు రావడం మానవలసిందే గాని......"

"అదీ వో సుగుణమే నంటావా?"

"ఏం ? డబ్బూ, అన్నమూ అడగనివాడిది పాపం! అంత దానకర్ణుడంటారే! ఈ విషయం వొచ్చేప్పటికి మాత్రం......"

"నీతో వాదించి యేం లాభం లే. నీకు పిచ్చెక్కింది కానీ"

"అంతే, వాడు మమ్మల్ని కొట్టించాడు. అదీ సహించాం. కాని ఓ రోజు ఆమెని కొట్టాడు. దాంతో మా రక్తం అరిచింది. చంపేశాం."

"అంతకన్న గొప్పగుణం ఎవరిలో నన్న యోచించుకోగలవా? మహామునులకన్నా వుండదు."

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలంగారి కలం స్టేషను పంపు) ఎమెస్కో ప్రచురణ, 1971